

U udrugu je Nikolina nastavila dolaziti i kad joj više nije bila potrebna pomoć, ali sada da pomogne drugima

Ja sam imala sreće, ali mnoga djeca s disleksijom izložena su maltretiranju

Osjetljiva, inteligentna i kreativna djeca koja jednostavno "uče na drugi način", osim što moraju dvostruko više raditi da bi uhvatila korak s vršnjacima u gradivu, moraju trpjeti i njihovu porugu. Društvo koje bi ih trebalo štititi, po običaju, žmiri. Čast iznimkama, poput onih u splitskoj udruzi Dyxy, koji im već 13 godina poklanjaju vrijeme i ljubav. Nekoć je tamo došla i danas 21-godišnja Nikolina Serezlja. Piše **NINA ĆIĆA**, foto **PRIVATNA ARHIVA**

Kad je čujete kako s lakoćom priča o prilično teškim stvarima i problemima, ne biste nikada rekli da je Nikolini Serezlji, studentici ranog predškolskog odgoja i obrazovanja na Filozofskom fakultetu u Splitu, trebalo toliko truda i odricanja da danas bude tu gdje jest. Iako se čini da ovoj pametnoj i vedroj djevojci isprva polazi za rukom sve čega se prima, ona svoje ispite priprema znatno duže i više od svojih kolega, a svaka njezina dobra ocjena tijekom školo-

vanja stajala ju je sate i sate vježbanja i tko zna koliko igranja i druženja s vršnjacima koje je propustila. Disleksija joj je dijagnosticirana u nižim razredima osnovne škole i otada je školu pohađala po individualiziranom programu. Gradivo koje su njezini vršnjaci s lakoćom savladavali njoj je bilo užasno teško, beskrajno se mučila s matematikom, a tablica množenja za nju je bila nesavladiva. Imala je poteškoće u čitanju, miješala je slova D i B, a i u pisanju je znala preskakati neka slova.

- Mama je shvatila da nešto nije u redu, jer primijetila je da previše zapinjem u odnosu na stariju sestru u mojoj dobi. Tjerala me da puno čitam kako bih to popravila i stvarno sam se jako trudila da ne gutam i ne preskačem slova, jer sam vidjela da to drugima smeta, a bilo mi je žao i mame koja se toliko brinula zbog mene. No, koliko god ja pazila, to se stalno ponavljalo i onda sam u višim razredima osnovne škole shvatila da ne mogu to potiskivati, nego moram

nastavak na sljedećoj stranici

raditi na tome. I tako sam, umjesto da se družim i zabavljam s vršnjacima, ostajala kod kuće i vježbala čitati i pisati satima i danima. Na neki način žrtvovala sam svoj društveni život, ali se isplatilo jer se napredak video i na ocjenama koje su se pojavile. Morala sam dvostruko više raditi i učiti od svojih vršnjaka kako bih postigla iste rezultate kao oni, no ja sam to željela - priča Nikolina, koja je na prijedlog sestrine prijate-

UMJESTO DA SE DRUŽIM I ZABAVLJAM, OSTAJALA SAM KOD KUĆE I VJEŽBALA ČITATI I PISATI. ŽRTVOVALA SAM SVOJ DRUŠTVENI ŽIVOT, ALI NA KRAJU SE ISPLATILO

ljice došla do udruge Dyxy za djecu i mlade s teškoćama pisanja i učenja.

Napokon nisam bila sama

Udruga joj je, kaže, pomogla na razne načine, od toga što su je naučili kako da radi na svom problemu do toga da se u svemu tome ne osjeća sama. - Dosta sam toga žrtvovala da bih nekako dostigla ostale u školi i bila malo manje drugačija, a onda sam u udruzi upoznala vršnjake koji su imali isti problem, samo što su išli u neke druge škole. Najviše su mi pomogle voditeljica udruge Snjega i predsjednica udruge Meri i zahvaljujući njima uvijek mi je bio užitak otići tamo. U udruzi bih svaki dan napravila domaću zadaću i popričala s prijateljima i to mi je bilo super. Svakodnevno sam tamo odlazila do kraja osnovne škole, a onda sam upisala srednju umjetničku školu i više mi to nije bilo toliko potrebno. Tamo su profesori bili opušteniji i s njima se moglo sve dogovoriti i išlo mi je jako dobro pa nisam nikome ništa htjela spominjati. No, onda im je sa zakašnjenjem stiglo rješenje o individualiziranom programu za mene pa me pedagoginja pozvala na razgovor. Pitala me zašto sam šutjela o tome, a ja sam joj priznala da mi se činilo da mi dobro ide pa se nisam htjela izdvajati - prisjeća se Nikolina, koja se tada s pedagoginjom

UDRUGA DYXY mjesto na kojem svi vrijede jedнако

Na ideju o osnivanju udruge za pomoć djeci s disleksijom Meri Butirić došla je još 2005. dok je kao knjižničarka radila u novootvorenoj knjižnici u gradskom kotaru Spinut. U radionicama za djecu koje su kolegica Maja Tadin i ona osmišljavale primjetila je da mnoga djeca rado sudjeluju u svemu, ali ne čitaju knjige. Kako je u to vrijeme bila članica Komisije za osobe s posebnim teškoćama pri Hrvatskom knjižničnom društvu, posumnjala je na disleksiju, o kojoj se u Hrvatskoj tada tek počelo pomalo govoriti.

- Djecu smo propitivali zašto ne čitaju i dobivali čudne odgovore poput slova trče ispred nas, ne vidim prva slova riječi, ne razlikujem slova ... Logopedinja Vedrana Bašić, koja nam se priključila u radu s djecom, brzo je detektirala pojedine teškoće: disleksiju, diskalkuliju, dislaliju, disgrafiju, ADHD poremećaj, pa i lakše oblike iz spektra autizma. I tako smo krenuli te je 2007. osnovana udruga Dyxy za djecu i mlade s teškoćama čitanja, pisanja i učenja - prisjeća se predsjednica udruge Meri Butirić. Udruga organizira logopedske radionice, radionice pomoći u učenju, psihološke, pedagoške i kreativne radionice, neurofeedback terapiju, a uskoro će nuditi i terapiju senzorne integracije. Stalno održavaju predavanja o ranoj detekciji teškoća te o prevenciji međuvršnjakačkog nasilja.

Meri Butirić je kao knjižničarka primjetila da mnoga dječa rado sudjeluju u svemu, ali ne čitaju knjige. Posumnjala je na disleksiju i tako je počelo

- Prevencija nasilja postala nam je gotovo paralelna aktivnost, jer su djeca s teškoćama posebno ranjiva skupina, izložena verbalnom, pa i fizičkom nasilju svojih vršnjaka koji im se, ne razumijevajući njihove teškoće, često rugaju da su lijeni, glupi, spori, da ne znaju čitati, računati, misliti... A to su zapravo djeca koja su izuzetno osjetljiva, posebno inteligentna i kreativna te koja "uče na drugi način", no danas je očito lakše odbaciti različitost nego je pokušati prihvati - objašnjava Meri Butirić, napominjući da još uvijek ni školski sustav nije dovoljno prilagođen, iako su doneseni brojni pravilnici i upute kako djeci prilagoditi nastavne sadržaje. Udruga je baza brojnim volonterima iz Splita, ali i onima koji dolaze iz država širom svijeta, od Japana i Kine do Portugala ili

SAD-a.
- Neopisiva je ta radost druženja među djecom i volonterima koji su s djecom razgovarali isključivo na engleskom, što im je dodatno mnogo značilo jer su djeca tako brzo učila s obzirom na to da su bila željna komunicirati s njima. Za djecu s teškoćama jako je važan osjećaj da su dobradošla, da ih se prihvata sa svim njihovim specifičnostima te da ih se sasluša, a to samopouzdanje koje steknu u udruzi znači im mnogo i ostaje im za cijeli život - ističe Butirić i dodaje da udruga Dyxy malim koracima već godinama ide naprijed bez svjetla reflektora i bez velike medijske pompe. - Mi smo zadovoljni i veseli kad nakon uspješnog dana pečemo palačinke i radujemo se sutrašnjem danu - poručuje Meri Butirić.

Među priznanjima Nikolina ističe kandidaturu za Splitski pupoljak i nominaciju za Državnu nagradu za volontiranje

dogovorila da školu ipak pohađa po redovitom programu. Naravno da je uspjela u tome, ali ne zato što problem više nije postojao nego zato što se svojom upornošću, marljivošću i hrabrošću naučila s njim nositi. Nije išlo glatko, i dalje je morala učiti i raditi dvostruko više od svojih školskih prijatelja kako bi im bila ravna u ocjenama, ali na to se već navikla.

Strah i dalje postoji

Koliko je kroz sve to sazrela i razvila se u kvalitetnu osobu, najbolje govori to što je u udrugu nastavila dolaziti i poslije, kad joj više nije bila potrebna pomoć, ali tada zato da pomogne drugima, jer je, kako kaže, točno znala kroz što sve netko s disleksijom prolazi. - Ja sam svoj problem uspjela nadvladati zato što sam jako puno radila na tome. Kad sam se upisala u srednju školu, bilo mi je jasno da se moram nastaviti truditi i puno vježbati. Kroz sve to sam na neki način upoznala i samu sebe te shvatila koliko trebam raditi da bih nešto postigla. Nekako se naučiš s tim funkcionirati. Eto, sada studiram, ali to ne znači da mi

je sve postalo lako. Za svaki ispit ili kolokvij počnem učiti puno ranije od ostalih studenata. Oni to i ne primijete, ali ja znam koliko mi treba pa se počnem spremati puno ranije da bih položila ispit kad i oni. To je nešto što se navikneš raditi i to ti ostaje za cijeli život - objašnjava Nikolina, koja i danas kao studentica volontira u udruzi Dyxy. Nažalost, sva ta borba od djetinjstva ostavila je i traga na njezinu samopouzdanju pa je, iako vjerojatno uči više od svih ostalih, uvijek prije ispita uhvati napadaj panike kao da ne zna ama baš ništa. - Pretpostavljam da je to manjak samopouzdanja, zato što u sebi mislim

**TA BORBA OD
DJETINJSTVA OSTAVILA
JE TRAGA NA NIKOLININU
SAMOPOUZDANJU PA
JE, IAKO VJEROJATNO
UČI VIŠE OD OSTALIH,
UVIJEK PRIJE ISPITA
UHVATI PANIKA**

da nisam dovoljno dobra za to. Počušavam se tada nekako smiriti pa kaže sama sebi: "Ako i padneš, nije kraj svijeta" ili "Nećeš pasti, jer si sve naučila" - priča Nikolina, dodajući da je uglavnom sada sve u redu i više joj se ne događa da ispušta slova i slično, ali uvijek vježba i bavi se time. Razvila je neku svoju metodu učenja tako da stalno radi bilješke, jer tako istodobno pamti i vježba pisanje.

Maltretiranje i stigmatizacija

Sad kad se okrene iza sebe, kad bi trebala dati savjet nekome, kaže da su najvažnije dvije stvari: rad na sebi i udruga. - Radila sam puno na sebi, a puno mi je pomogla i udruga da se u svemu tome ne osjećam usamljeno. To je jako važno, jer zaista ti je lakše kad vidiš koliko drugih ljudi ima isti problem. Lijepo je pronaći nekog sličnog sebi, tko te razumije u svakom pogledu, tko točno zna što govorиш i kako se osjećaš. Lakše je kad se ne osjećaš stalno toliko drukčiji od ostalih. I, naravno, raditi, raditi i raditi što je više moguće - savjetuje Nikolina, upozoravajući da bi i cijelo društvo moglo puno više pomoći osobama s takvim problemima. - Znate, ja sam imala sreće jer sam imala takav razred da me nitko nije diskriminirao. Većina mojih prijatelja imala je razumijevanja i često bi mi rekli: "Samo reci ako ti bude trebala pomoći". Nitko me nije izdvajao zbog moje disleksije i smatram da je to bilo jako lijepo od njih. Nažalost, mnogo djece je u svom okruženju diskriminirano, danas jednako kao i u ono vrijeme kad sam ja bila mala. Vršnjaci im se rugaju, a nerijetko, osim verbalnog, doživljavaju i fizičko nasilje. Jedne godine radila sam kao pomoćnik u nastavi djevojčici koja je išla u osmi razred i koja se strašno mučila jer je bila izvrgnuta nasilju više od polovice svog razreda. Sada ide u srednju školu i tu je došlo do još gorih situacija, da je čak i fizički zlostavljuju. Na tome bi trebalo poraditi. Možda se djeca tako ponašaju iz neznanja, jer ne znaju što je disleksijska, kao što ne znaju ni mnogi odrasli. Trebalо bi raditi na tome da djeca nauče prihvati da je netko drukčiji, kakav god oblik drugačijeg to bilo. A to vrijedi i za odrasle - poručuje Nikolina.

DOKTOR

U KUĆI

15 kn Br. 270 | srpanj 2020. | godina XXII

ZDRAVLJE ZA CIJELU OBITELJ

KORONA

Možemo li se nadati lijeku i cjepivu?

PSIHOLOGIJA

Samopomoć kod depresije

VJEŽBE

Terapijska joga

NOVE UPUTE I NOVI LIJEKOVI PROTIV KOLESTEROLA

● Drastično sniziti loš kolesterol, pa i injekcijama ● Stižu moćna oružja u borbi protiv povišenih masnoća u krvi

Bosiljak -
aromatična
podrška
dobrom
zdravlju

DEŽURNA
ORDINACIJA

01/610 33 40
doktor@hanzamedia.hr

Liječnici odgovaraju
na vaša pitanja

